

เกมส์สวาทมรณะ

....

"ชำนาญพลาดความประมาทตาย" จ่าแมนเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เขาเป็นตำรวจอยู่หน่วยสืบราชการลับ จนกระทั่งย้ายมาประจำที่กองกำกับการร้ายสากล ซึ่งต้องฝึกยุทธวิธีทุกรูปแบบ ทั้งการกู้วัตถุระเบิด การชิงตัวประกัน การใช้อาวุธที่ร้ายแรงต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นงานที่ง่ายสำหรับบุคคลธรรมดา ถ้าไม่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

"คุณจำไว้ให้ดีนะจ่า งานที่ทำทุกอย่างถ้านานเกินไป จะเกิดความเคยชิน แล้วจะเกิดความประมาทตามมา ซึ่งเป็นสิ่งที่อันตรายมาก เมื่อชินกับงาน เราจะบอกตัวเองว่า ไม่มีอะไรหรอก นี่ล่ะคือสิ่งที่ทำให้คนในหน่วยงานของเรา ตายมามากต่อมากแล้ว กลัว...แต่อย่าขลาด กล้า...แต่อย่าบ้าบิ่น เข้าใจมั้ยจ่า"

ร้อยตำรวจตรีมงคล หัวหน้าทีมงานบอกกับเขา ตั้งแต่เขาย้ายมา และร่วมงานกันในวันแรก

หน่วยสืบราชการลับ เป็นงานที่ค่อนข้างสบายกว่างานกองร้อยพิเศษอยู่มาก ใช้วิธีการอำพรางตัวเท่านั้น เพื่อไม่ให้รู้ว่าเป็นตำรวจเป็นใช้ได้ ไม่เหมือนสังกัดใหม่ที่เขาถูกเรียกตัวมาช่วยงาน อันเป็นงานที่อันตรายสูง อัตราเสี่ยงในชีวิตมีทุกย่างก้าว แต่เขาไม่เคยหวาดหวั่น กลับชอบเสียด้วยซ้ำ สำหรับการลุยกับทรชนบุคคลนอกกฎหมาย ปบี๊..ปิ๊บ...ปิ๊บ เสียงสัญญาณเรียก จากโทรศัพท์มือถือตรงเอวดังขึ้น จ่าแมนรีบคว้าขึ้นมากดปุ่มกรอกเสียงไปทันที

"สวัสดีครับ ผมแมนครับ"

"แมนเหรอ ตอนนี้อยู่ไหน"

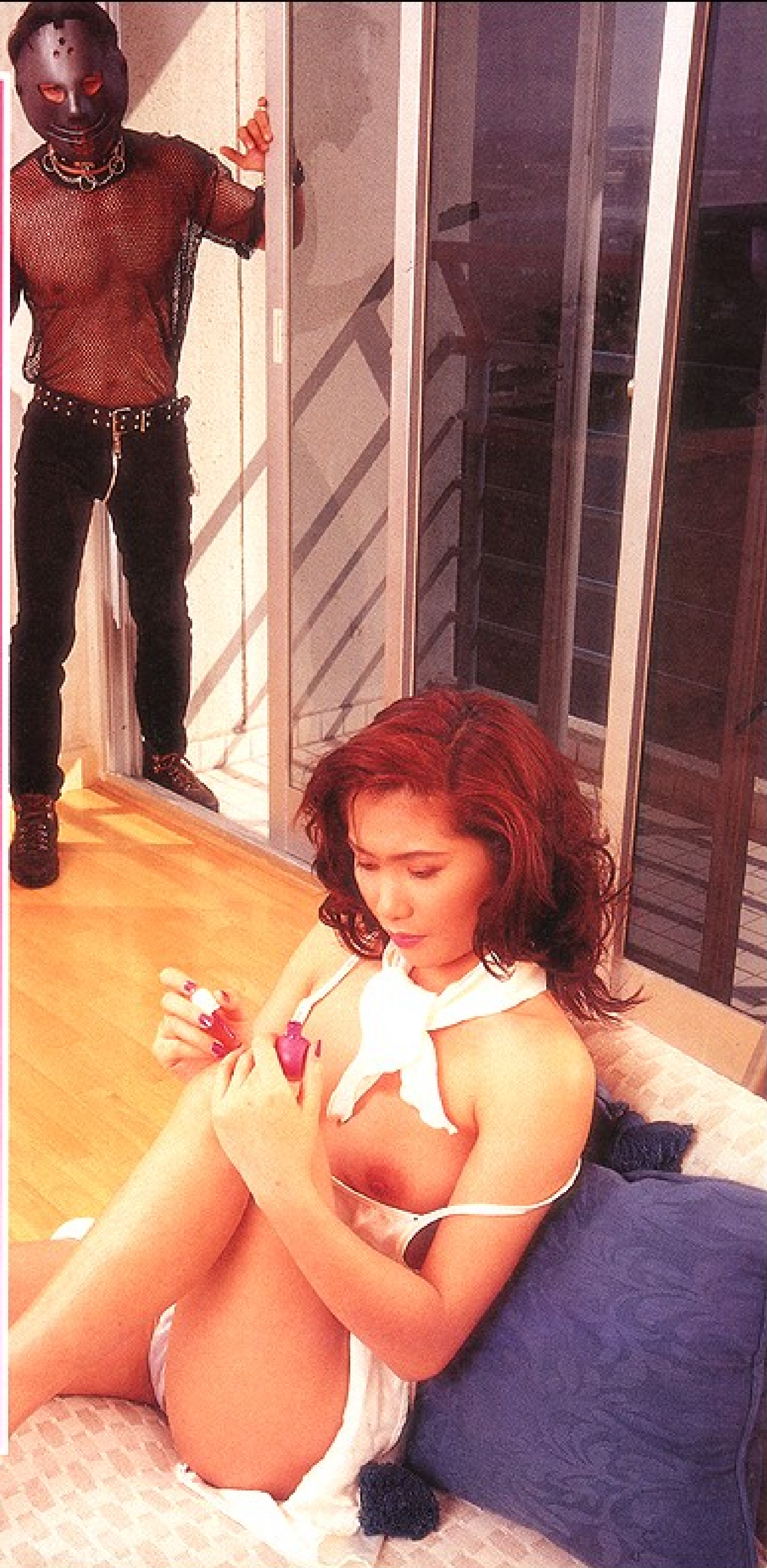
"เขต 2 เฮีย"

เขาตอบรับ เมื่อรู้ว่าผู้ที่พูดมานั้นคือร้อยตำรวจตรีมงคลหัวหน้าทีมงาน

"มีใครอยู่ด้วยหรือเปล่า"

"ไม่มีครับ ผมอยู่คนเดียว มีอะไรเหรอครับ"

"สี่โมงเย็น ...คุณขับรถไปจอดหน้าซอยพิชญนันท์ ถนนติวานนท์ จะเห็นชายคนหนึ่งสวมหมวกแก๊ปสีขาว ใส่เสื้อลายสก๊อตสีแดง กางเกงยีนส์ ยืนอยู่หน้าร้านถ่ายรูป สี่โมงห้า







นาที เขาจะเดินเข้าซอยไปที่ร้านครัวคุณแม่ อยู่ซ้ายมือลึกเข้าไปประมาณร้อยเมตร คุณตามเข้าไปเอาของมาให้ผมด่วนนะ เข้าใจมั้ยจ๊ะ"

"เข้าใจครับ เท่านี้ใช่มั้ยเสีย"

"เท่านี้ล่ะ หกโมงเย็นพบกันที่เดิม ร้านบิ๊กรี วงศ์สว่าง โอ.เค"

"ครับผม"

จ่าแมนเก็บโทรศัพท์เข้าที่เดิม พาร่างสูงใหญ่ของเขา ออกมาจากห้างสรรพสินค้าย่านงามวงศ์วานสู่ลานจอดรถ แล้วขับรถคู่ชีพมุ่งตรงไปสู่จุดหมายตามคำสั่งที่ได้รับมา

ยังไม่ถึงสี่โมงเย็น จ่าแมนนำรถไปจอดรอบบริเวณนั้น เพื่อไม่ให้ชายที่ร้อยตำรวจตรีมงคลบอกสังเกตเห็น กระทั่งถึงเวลานัดหมาย เขาได้เห็นชายผู้นั้นเดินมากจากห้างท็อป หยุดยืนอยู่ตรงหน้าร้านถ่ายรูป จากนั้นอีกห้านาทีจึงได้เดินเข้าไปในซอย

"ชำนาญพลาด ประมาทตาย" จ่าแมนเตือนตัวเองทุกครั้งที่ทำงาน แม้ว่าจะเป็นฝ่ายเดียวกันก็ไม่ประมาท ปืนที่เอวถูกปลดขึ้นมาปลดเซฟแล้วเหน็บไว้ดังเดิม ยกมือขึ้นขยี้ปลายผม ที่ยาวลงมาประคอให้ยุ่งเหยิงก่อนจะเปิดประตูรถก้าวออกมา แล้วปิดล็อคอย่างรอบคอบ เดินเข้าไปในซอยตามชายผู้นั้น พร้อมกับวาดสายตาไปอย่างระวัง

ชายผู้นั้นเดินไปยังร้านอาหารที่อยู่ไม่ไกลนัก จ่าแมนเดินผ่านหน้าร้านไปจนสุดตึกแถว แล้วถึงได้ย้อนกลับมาผลักประตูเดือนเข้าไปในร้านนั้น เลือกโต๊ะนั่งหันหลังติดกับสายสืบที่หัวหน้าทีมส่งข่าวมา สั่งเบียร์กับบริกรสาวที่เดินมาต้อนรับ นั่งรอคอยอยู่อย่างเงียบๆ จนกระทั่งชายผู้นั้นเอ่ยปากถาม

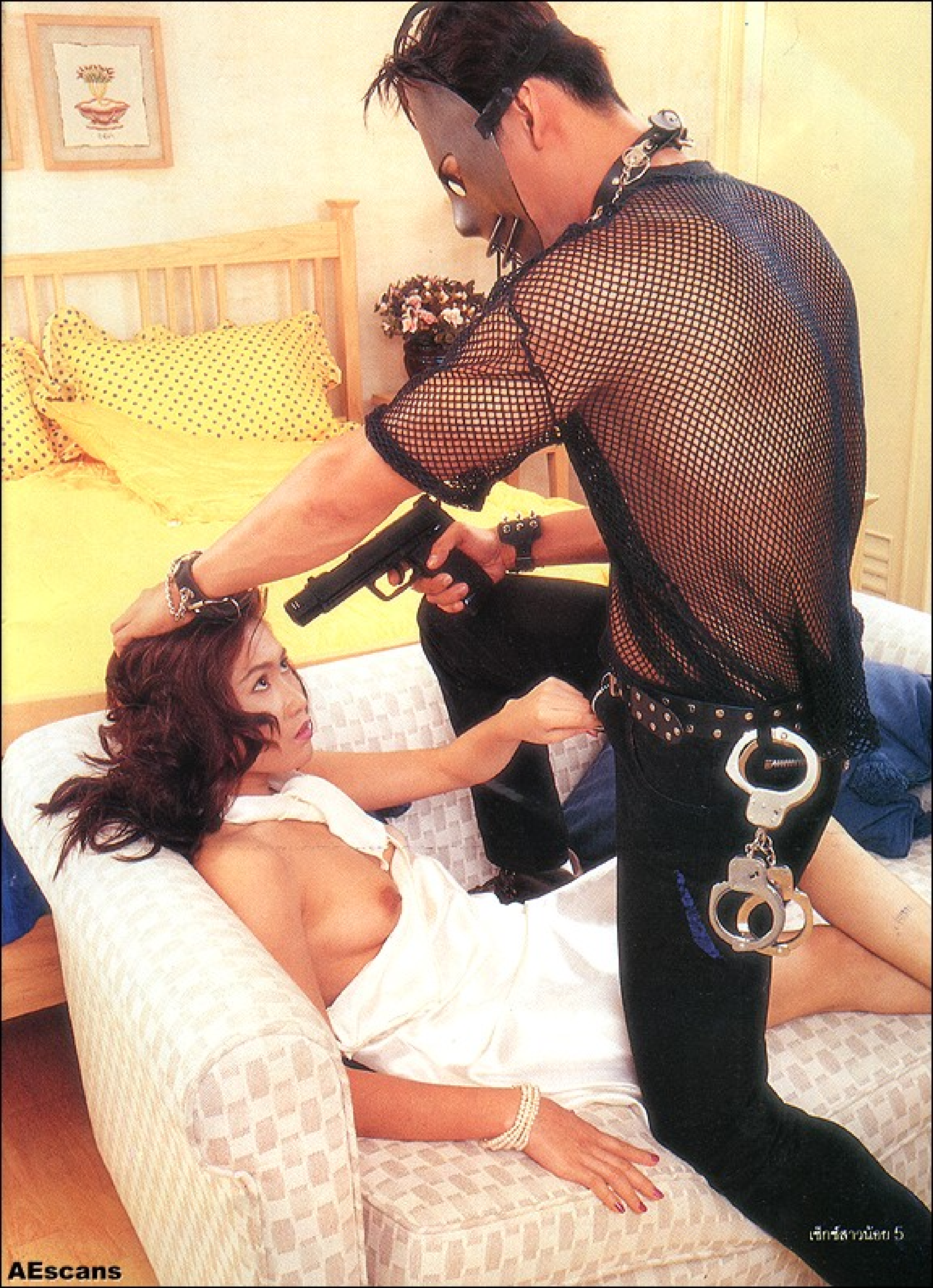
"ขอโทษมีไฟแช็คมั้ยครับพี่"

นี่คือโค้ชรับที่ใช้กันในสายงาน

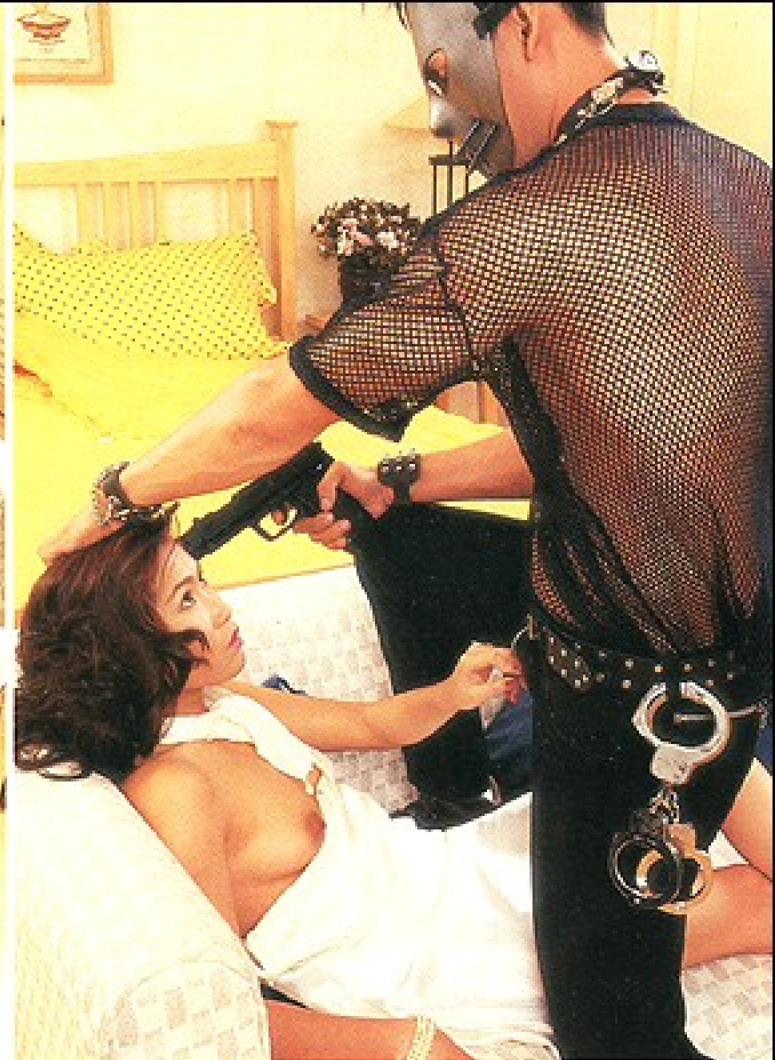
"ผมไม่สูบบุหรี่เลิกมาได้ปีหนึ่งแล้วครับ"

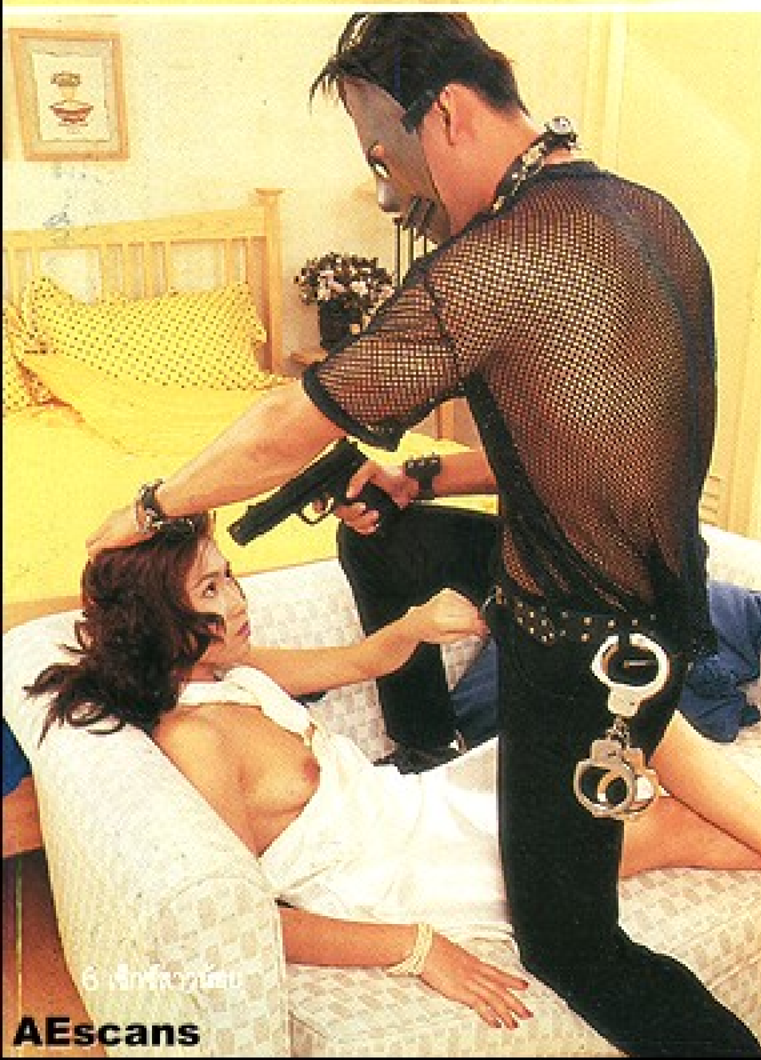
จ่าแมนเอ่ยตอบ ชายผู้นั้นจึงยื่นส่งซองจดหมายให้ เขารีบรับมาพับเก็บใส่กระเป๋าอย่างรวดเร็วแล้วต่างคนต่างซดเบียร์กันไปเรื่อย พูดจาหยอกล้อเล่นกับบริการสาวหน้าแฉล้มบ้างเป็นบางครั้ง ใกล้เวลานัดหมายกับหัวหน้าทีม เขาจึงเรียกคิดเงิน ออกจากร้านมาขึ้นรถ ขับไปยังจุดนัดพบทันที

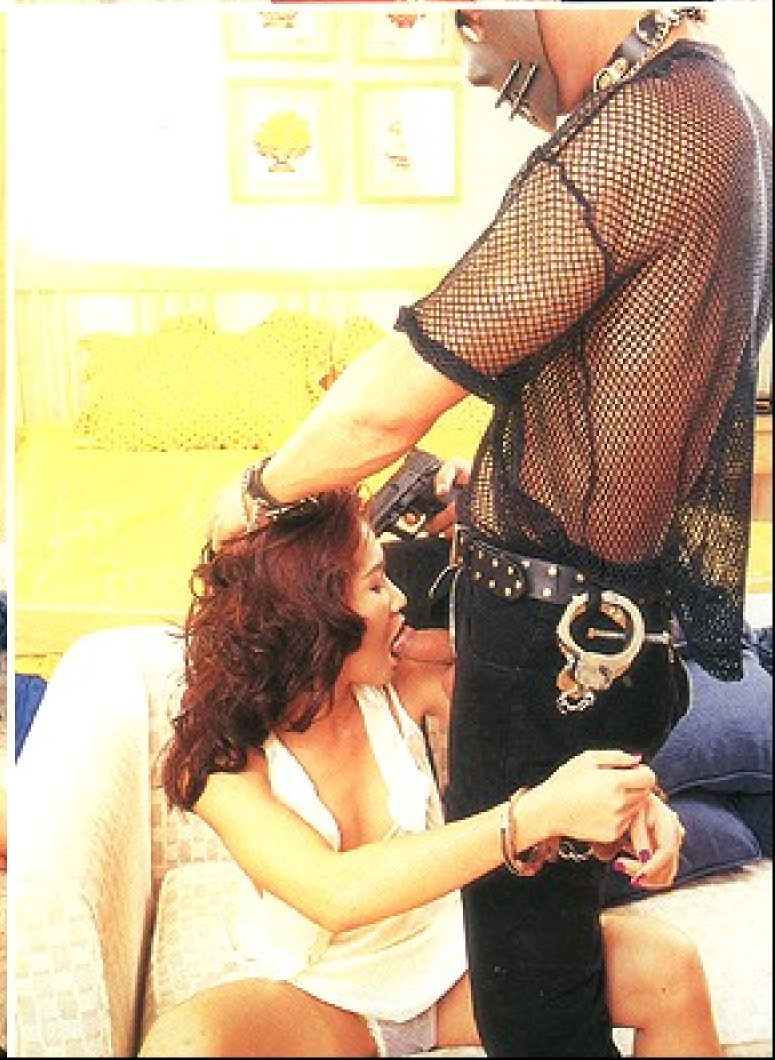
ร้อยตำรวจตรีมงคลอ่านข้อความในจดหมายที่จ่าแมนนำมาให้ แล้วเก็บใส่กระ















เป้า สีหน้ามีแววครุ่นคิดระบายลมหายใจยาว ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า

"พรุ่งนี้จ่าแมนกับผม จะไปพัทยากันแต่เช้าแล้ว"

"มีอะไรเหรอครับ"

"แล้วค่อยคุยกันทีหลัง ตอนนี้แยกกันไปก่อน"

"ครับ"

จ่าแมนรับคำลูกกลับออกมาจากที่นั่น ไม่จำเป็นที่ต้องซักถามให้มากความ เพราะงานก็คืองาน งานในหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ พรุ่งก็รู้เองล่ะว่าต้องทำอะไร

วันธรรมดายามเช้าบนถนนตัดใหม่มอเตอร์เวย์เส้นทางลัดตรงไปสู่พัทยา ยวดยานพาหนะไม่มากนัก จ่าแมนทำหน้าที่โชเฟอร์ มีร้อยตำรวจตรีมงคลนั่งคู่ตอนหน้า งานที่ได้รับคือการชิงตัวหัวหน้าผู้อยู่เบื้องหลังการก่อม็อบ เอาตัวมาสอบสวนสาวไปถึงตัวบงการที่สายสืบรายงานมาว่าเป็นนักการเมืองให้ได้

เลยทางแยกชลบุรีมาแล้ว จ่าแมนถึงได้ตัดสินใจแยกลงเส้นทางเข้าศรีราชา ตามสัญชาติญาณของผู้ไม่ประมาท มือกุมพวงมาลัยแน่นขึ้น เพราะสายตาของเขาที่คอยจับจ้องมองกระจกส่องหลังมาเป็นเวลากว่า 5 นาที มันบอกให้เขารู้ว่ารถยนต์สีเทาที่วิ่งตามหลังมานั้น ติดตามทิ้งระยะมาตลอดอย่างไม่น่าไว้วางใจมากนัก

"มีอะไรเหรอจ่า"

ร้อยตำรวจตรีหัวหน้าทีมงานเอ่ยถามขึ้นอย่างสงสัย

"ผมว่าเราถูกสะกดรอยตาม อย่าหันไปมองนะจ่า ดูกระจกส่องข้างหลังซิครับ นั่นไงได้รถสีเทาคันนั้น มันวิ่งตามเรามาแล้วเห็นมั้ยครับ"

"เป็นไปได้ยังไง งานนี้เราสองคนเท่านั้นที่รู้ข่าวไม่น่ารั่วไหลนี่นา"

ผู้หมวดหนุ่มส่องดูกระจกข้างตามที่บอกเอ่ยขึ้นอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

"เตรียมพร้อมเถอะครับหมวด เดี๋ยวผมจะพิสูจน์ให้ดู"

คันเร่งถูกเหยียบเพิ่มความเร็วอีก หมวดมงคลกระตุกปืนขึ้นมากระชากลูกเลื่อนส่งกระสุน 11 ม.ม เข้ารังเพลิง เมื่อมองเห็นรถคันนั้นเร่งความเร็วขึ้นมาอย่างไม่ยอมห่าง

รถคันนั้นตามขึ้นมา เพื่อประสงค์ร้ายจ่าแผนรู้ว่าต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างแน่นอน สายตาที่เพ่งมองไปข้างหน้าเพื่อหาทางหลบหนีบ่ได้ ระยะ 200 เมตรข้างหน้า เขาต้องตัดเข้าทางแยกเล็กๆ ที่มีลักษณะเปลี่ยวแผน ถ้าไม่สังเกตจริงๆ จะไม่เห็น เขาเหลือบมองกระจกส่องหลังอีกครั้ง จนมั่นใจว่าในช่วงเลี้ยวโค้งนี้จะรอดพ้นสายตาคนที่อยู่ในรถคันหลัง ที่ตามมาได้เขาทำความเร็ว จ่าแผนเบรครถจอด รีบหวดเบาลัดออกจากแยกนั้นทันที ทั้งเหยียบเบรคจอด เปิดประตูลงจากรถ

ในขณะเดียวกันตัวเมื่อเจ้าตัวของเป็นช้างเขา ควักวัตถุดำเมื่อขึ้นมาถือกระชับมั่น ตาเขาจ้องไปประตูรถเป็นที่กำบัง ด้วยความใจเย็นอย่างที่สุด เช่นเดียวกับหนวดหนุ่มที่มีสีหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอกถึงอารมณ์ใดๆ ยกปืนขึ้นเล็งไปตรงหน้าลักษณะเตรียมพร้อม แต่...ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รถคันหลังแล่นผ่านไปด้วยความเร็วคงที่ จ่าแผนผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ถ้ารถคันนั้นตามมาจริงก็คงรู้แล้วว่าเขาสองคนรู้ตัว และเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้อยู่แล้ว คงไม่กล้าลงแน่

ดังนั้นจึงเลยขึ้นถนนใหญ่ มุ่งไปสู่จุดหมายปลายทางโรงแรมหรูบนหาดจอมเทียนแห่งนั้นคือที่พัก ทั้งคู่แยกห้องกันอยู่คนละฝั่งตรงข้ามกันตามที่หน่วยงานจองไว้ให้ ถ้าพลาดตัวขอมเมื่อนนักท่องเที่ยวทั่วไปดีจนแยกกันไปเดินตามชายหาด

โรงแรมแห่งนี้คือที่ประชุมลับของพวกตัวหน้าขบวนการ ที่วางแผนกันเพื่อค่าเมียบกคิดอะไรบางอย่างของรัฐบาล ทั้งหมวดคนละคนและจ่าแผนไม่รู้อะไรมากนักค่าสั่งนี้เตือนจึงตัวหัวหน้าที่เป็นเพียงรูปแลกตัวไปสอบสวนที่กองบัญชาการเท่านั้น ผู้ร่วมงานครั้งนี้มีคอยช่วยเหลืออยู่กันมีหลายคน แต่เขาทั้งคู่ไม่รู้เป็นใครบ้าง และก็ไม่จำเป็นต้องรู้ด้วยเพราะงานชนิดนี้เคยเจอผ่านมาหลายครั้งแล้ว

บ่ายวันนั้นเมื่อแดดจะแรงแดดเปรี้ยง ก็ยังมีผู้พิสมัยทะเล ลงไปแหวกว่ายเล่นน้ำกันอย่างมากทั้งชายหญิง จ่าแผนเดินแหวกไปตามฟุตบาทเรื่อยๆ ดูไม่แตกต่างจากนักท่องเที่ยวทั่วไปหลายเชื้อชาติ แต่ระวังตัวอยู่ทุกฝีก้าว

"นั่นไงเป้าหมายที่ลูกพี่สั่ง ตามไปเลียบเลยดีกว่า"



หนุ่มท่าทางนักเลงคนหนึ่งต่อกับเพื่อนเมื่อเห็นจ่าแผนเดินอยู่คนเดียว มันสองคนเพิ่งได้รับโทรศัพท์จากลูกพี่ว่าจ่าแผนออกจากโรงแรม เดินมาทางที่มันนั่งอยู่พอดี

"เดี๋ยวก่อน...ต้องดูให้ดีว่ามันมีพวกอยู่กับอยู่หรือเปล่า มันอาจเดินล่อเหยื่อพวกเราก็ได้"

"ไม่มีหรอกอย่าปอดแหกเลย ก็เห็นอยู่แล้วว่ามันเดินคนเดียว"

"งั้นเรา...เดี๋ยวน้องจะทำระวังข้างหลังตามมัน แล้วจะพูดขอไฟมัน ทำทีว่าไม่มีเจตนา จากนั้นก็จะเล่นตัวเต็มเลย เท่านี้เป็นอันว่าเรียบร้อย"

"มันเดินบนฟุตบาทนะ"

"ก็นั่นไปตามมันบนนั้นน่ะแหละ เราจะเรียบร้อยได้ดีแล้วกัน"

มอเตอร์ไซค์วิบาก ถูกสตาร์ทเครื่องดังกระหึ่ม แล้วพุ่งออกไปสู่เป้าหมายทันที

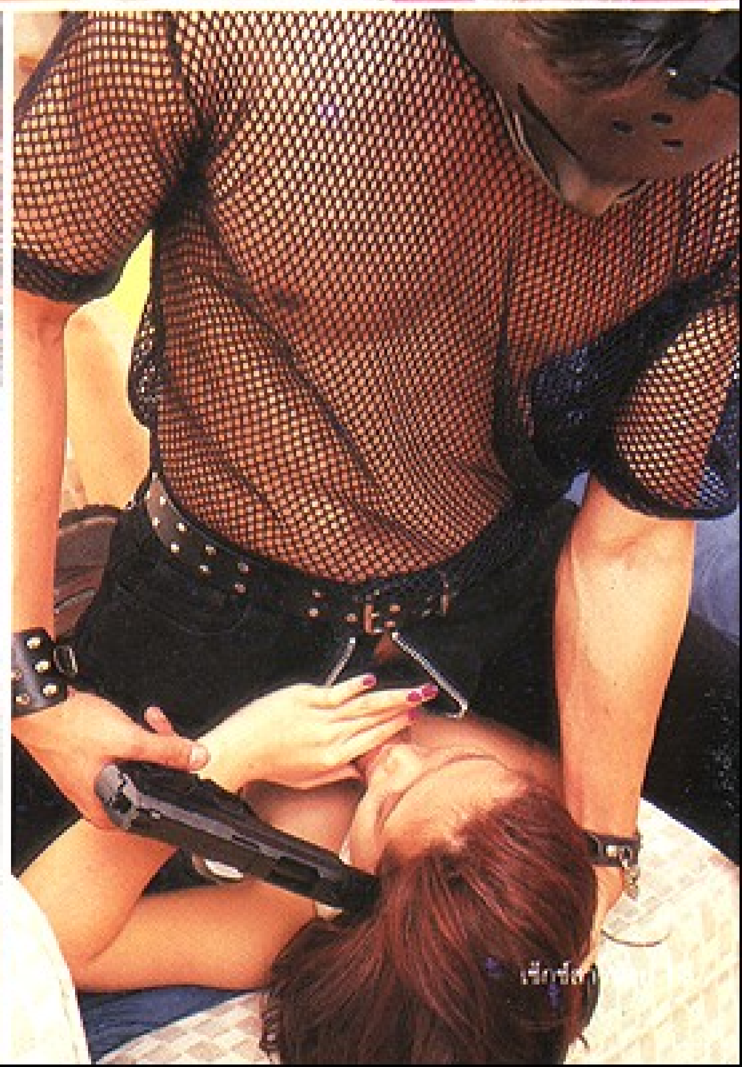
ดูเหมือนว่าจ่าแผนไม่รู้ตัว คงเดินด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอ ทำให้สองนุปลายแถวของผู้มงการแน่ใจว่า งานนี้ไม่ผิดเป้าหมาย

ฟุตบาทสูงในเมืองนี้ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับนักบิดอย่างพวกมัน ที่ส่งเครื่องกระโจนจากถนนขึ้นไปได้สบาย คนซ้อนท้ายชักมีดปลายแหลมออกมา ถือกระชับมั่นในมือเตรียมพร้อม จ่าแผน นับหนึ่งถอยหลัง เมื่อมีเสียงมอเตอร์ไซค์ดังเข้ามาใกล้ แล้วหลบวูบเข้าหลังตู้โทรศัพท์ นักซิ่งจำเป็นต้องเสียหลักไปส่ายแล้วค่อยแต่เครื่องลงฟุตบาทวิ่งไปตามถนน

"เดี๋ยวรา...มันรู้ตัวหรือเปล่าวะ"

ไอ้คนซ้อน ตะโกนถามคนขับ





"คงไม่รู้หรอก มันอาจคิดว่าเราขึ้นไปซิ่งก็ได้ ลองวกไปดูอีกทีแล้วกัน"

"เอางั้นเหรอ"

"เออซิ......ไม่งั้นกลับไปโดนลูกพี่กระทืบแน่"

คำว่าโดนลูกพี่กระทืบทำให้ไอ้คนซ้อนไม่คิดจะคัดค้านอะไร มอเตอร์ไซค์ถูกดีวงเลี้ยวกลับ และแล่นไปตามทางเดิมอย่างรวดเร็ว

"นั่นไง...มันเดินข้ามฝั่งพอดี ชนมันเลย"

ไอ้คนซ้อนท้ายร้องบอกคู่หู ให้บิดคันเร่งเข้าสู่เป้าหมาย

แต่แล้ว.....ปิคอัพสีดำยกสูงคันหนึ่ง แล่น



พรวดพราดมาจากร่างของร่างๆ ศีรษะหน้ามะ-
เขือโชว์ของหนักแน่นเข้าอยู่ในตรอกการขั้นสุด

"เสียว..."

ไข่นักบิดแทบปากร้องลั่นคราวเหยียดด้วยความตื่นตระหนก แต่ยังเบากว่าเสียงเหล็กกระทบเหล็ก เนื้อกระทบของแข็ง แล้วความรู้สึกทั้งมวลของนักบิดซึ่งดวงหนาวเหยียบก็ดับวูบลงตรงนั้นเอง

ปิดซัพดับสิค่ำนั้นของตรงดูของงาน เพื่อรายงานไปทางจ่าแมน ที่มองดูเหตุการณ์ระทึกของขว้างกระดาษพับคู่ที่ให้จ่าแมนก็มองเก็บใส่กระเป๋า เดินเข้าร้านอาหารไป สั่งเครื่องดื่มมาดับกระหาย แล้วด้วยกระดาษมาคลี่อ่านดูใจความ

"คืนนี้จะมีผู้หญิงสายสืบไปหา ระวังตัวด้วย ผู้หญิงคนนี้อันตราย"

จ่าแมนมีสีหน้าเครียดนิดหน่อย แล้วฉีกทิ้ง ขย้ำแผ่นกระดาษใส่กระเป๋าดังเดิม

"แผนงานบ้าบอระยำวะ ทำไมพวกมันรู้ตัวกันเร็วนัก บ้าจริงๆ ให้ตายซิ"

จ่าแมนได้แต่คำรามในอก งานที่ได้รับมอบหมายมาในครั้งนี้ไม่ใช่ของง่ายแล้วที่จะลงมือทำในเวลาอันใกล้ เขาโทรศัพท์ปรึกษากับหมอหนุ่มคู่หู เพื่อขอความคิดเห็น คำตอบที่ได้รับคือ แยกย้ายกันกลับไปรับคำสั่งใหม่ ทีมงานเพียงสองคนไม่พอ แล้วสำหรับงานนี้

กลัว...แต่อย่าขลาด จ่าแมนครวญคิดอีกคำนี้ กลับบ้านนอนแน่แต่ต้องผ่านคืนนี้

ไปก่อน เพราะเขาต้องการพบกับผู้หญิงสายลับคนนั้น ตามที่มีจดหมายรายงานมาบอก อยากรู้นักว่าหน้าตาของเธอจะเป็นอย่างไร

คืนนั้นจ๋าแมนอยู่ในชุดเตรียมพร้อม นั่งจิบเบียร์อยู่ในห้องเงียบๆ รอเวลาที่จะเผชิญหน้ากับหญิงสายลับอันตราย ใบหน้าภายใต้หน้ากากที่สวมอำพรางปิดบังเงียบเฉย บ่อยครั้งที่ยกนาฬิกาดูเวลา จนกระทั่งสี่ทุ่มเกือบครึ่ง โทรศัพท์ภายในห้องจึงดังขึ้น เขาปล่อยให้มันดังอยู่อย่างนั้น ครู่หนึ่งก่อนจะเอื้อมมือไปยกมันขึ้นมากครับ

"สวัสดีครับ ห้อง 607 ครับ"

"ขอโทษค่ะ มีไฟแช็คมั้ยคะ"

เสียงหวานใสถามกลับมา จ๋าหนุ่มถอนใจเฮือก เปิดยิ้มกว้างออกมา

"ผมไม่สูบบุหรี่ เลิกมาได้ปีหนึ่งแล้วครับ"







"ขอขึ้นไปพบตอนนี้ได้มั้ยคะ ฉันกำลังต้องการความช่วยเหลือ"

"เชิญครับ ผมจะเปิดประตูรอ"

เสียงสัญญาณถูกตัดจ่าแมนวางเครื่องลงที่เดิม เดินไปเปิดล็อคประตูแง้มไว้แล้วเดินกลับมานั่งใช้ความคิด หล่อนรู้โค้ดลับได้อย่างไร รู้เบอร์ห้องที่อยู่กับใคร

นี่หรือคืองานลับที่ได้รับมอบหมายมา มันไม่ลับเลย ทั้งถูกสะกดรอยตามบนถนนสายมอเตอร์เวย์แล้ว ถ้าไม่ใช่ผู้ออกคำสั่งส่งมาตาย ก็คงเป็นเพราะชายที่ส่งจดหมายเสื้อแดงหักหลัง ประเด็นหลังน่าจะใช่มากกว่า เพราะมันเท่านั้นที่รู้ว่าเขาใช้รถสีอะไร เลขทะเบียนอะไร ลักษณะท่าทางไม่ใช่สายสืบธรรมดา เขาดูออกว่าเหมือนกับคนที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้วเป็นอย่างดี คิดไม่ออกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ใครต้องการที่จะกำจัดเขากับหมวดมงคล ที่ได้รับมอบหมายให้มาทำงานครั้งนี้ ทางเดียวที่จะรู้ได้คือต้องหาทางรีดความลับจากหญิงที่กำลังมาหาเขาให้ได้ แต่จะทำอย่างไรนี่ซิคือปัญหา

ประตูที่แง้มถูกเปิดกว้าง หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่ง ส่วนสัดสมบูรณ์ในชุดเสื้อกระโปรง รองเท้าส้นสูง สะพายกระเป๋าหิ้วใบย่อมก้าวเข้ามา แล้วปิดประตูล็อคแน่นหนา หันมายิ้มให้จ่าหนุ่ม ที่ลุกขึ้นยืนต้อนรับ ในท่าเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นก่อนเอ่ยทักทาย

"สวัสดีค่ะจ่า ฉัน 222 ค่ะ"

"สวัสดีครับ เชิญนั่งก่อนซิครับ"

จ่าแมนกล่าวต้อนรับผายมือชักชวนหญิงสาวที่เขารับรู้มาก่อนว่าเธอเป็นสายสืบอันตราย เดินมานั่งลงยังเก้าอี้เบานุ่มหนารองรับตามคำเชิญ เขาถึงได้นั่งตามฝั่งตรงข้ามที่มีโต๊ะเล็ก ๆ คั่นกลาง

"ทำไมคุณรู้ว่าผมอยู่ที่นี่"

"หน่วยเหนือรายงานมาค่ะ ฉันได้รับคำสั่งให้มาประสานกับจ่าและหมวดมงคลเป็นการลับเฉพาะ ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่าฝ่ายตรงข้ามรู้ได้อย่างไร ฉันถึงได้โดนพวกมันสะกดรอยตามตั้งแต่เย็นแล้ว จึงได้มาขอความช่วยเหลือจากจ่าคุ้มครองจนกว่าจะถึงวันพรุ่งนี้ คืนนี้ฉันไม่กล้ากลับที่พัก ไม่ไว้ใจสถานะการณ์บางอย่างที่อาจจะเกิดขึ้นในยามค่ำคืน"

"ทำไมต้องเป็นผมด้วย"











จ้าหนุ่มร้องถามภายใต้หน้ากากสอบถามทั้งที่รู้อะไรบางอย่างล่วงหน้ามาแล้ว

"เพราะหมอนั่นคงกลับไปแล้ว คำสั่งลูกยกเลิกเพิ่มมาถึง ฉันจะกลับพรุ่งนี้เหมือนกัน ไม่กล้าคนเดียวกลางคืนมันเสี่ยงเกินไป คืนนี้ฉันจะอยู่กับจ้ากันตัวกันหวังว่าคงไม่รังเกียจนะคะ"

หล่อนพูดเหมือนมีเนื้อรกกับตายอย่างที่สายลับส่งมาบอกไม่มีผิด

"ผมไม่รังเกียจหรอก ในเมื่อคุณกับผมอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน เชิญตามสบายครับ ถ้ามีอันตรายเกิดขึ้นคืนนี้ ผู้ร้ายต้องผ่านผมก่อน ทานเบียร์ไหมครับ"

"ไม่ค่ะ ฉันไม่เคยดื่ม"

"งั้นน้ำส้มก็แล้วกัน"

สาวลับสวยพยักหน้ารับ จ้าแมนลุกขึ้นไปหยิบขวดน้ำในตู้เย็นกับแก้ว มารินส่งให้ สายตาพอบเหลือบดูปฏิกิริยาของหล่อนเมื่อครั้งอย่างไม่ค่อยไว้วางใจนัก หล่อนรับไปจิบนิดหนึ่ง ก่อนวางลงบนโต๊ะและสอบถาม

"จ้าแมนคิดใส่หน้ากากอย่างนี้จะออกไปเที่ยวงานแฟร์นั่งดื่มนั่นเหรอ"

"ครับ จ้าจะไปงานตลาดหน้านั่นเลยใส่หน้ากากให้ดีมันแปลกแต่งๆ ถ้าว่างก็เชิญคุณหมอเที่ยวหลอนผมครับ ผมจะนั่งจิบเบียร์อยู่ในห้องให้ดู"

"อย่าให้ฉันต้องเหนื่อยจ้าแมนค่ะ อยู่ในห้องที่ล็อคประตูเรียบร้อยขนาดนี้คงไม่มีอันตรายอะไรหรอก ถ้าผมต้องนอนด้วยกันคนที่ทำงานอย่างพวกเรา ผมมาถือสาอะไรกับเรื่องแบบนี้ ฉันเคยชินแล้วกับการที่ได้อยู่กับผู้ชายแปลกหน้าเพียงลำพังในห้อง จ้าแมนตรงไหนฉันก็นอนตรงนั้นแหละ"

หล่อนพูดแบบเปิดทาง จ้าแมนสำลักเบียร์ที่กำลังจะกลืนเพราะไม่เฉพาะเสียงหวานของหล่อนเท่านั้นที่พูด แต่สายตาของหล่อนยังฉ้ายมาอย่างมีความหมายอีกด้วย แทบจะมาหัวใจเต้น ที่ได้ยิน-หล่อนเอ่ยต่อ

"จ้าผมไม่ว่าอะไรนะ ถ้าฉันจะขอแล้วเสื้ออาบน้ำก่อน"

"เชิญครับ"

จ้าหนุ่มเอ่ยน้ำเสียงแหบพร่า หล่อนส่งยิ้มหวานให้เขาอีกครั้ง ปลดกระเป๋าสะ-พายลงจากบ่าวางบนโต๊ะ ลุกขึ้นถอดสายกระโปรงด้านข้างขึ้นไปปลดเสื้อรัดของ

ปืนที่รัดต้นขาออกมาวางข้างกระเป๋า แล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวหันหลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าออกมาวางที่ขอบเตียงทีละชิ้น จ่าแมนซดเบียร์อวบ จ้องมองขาขาวอวบไม่กระพริบลืมหมดสิ้นถึงอันตราย

หญิงสาวลับเข้าไปในห้องน้ำ จ่าหนุ่มตรวจค้นสิ่งของ และบัตรประจำตัวของหล่อนอย่างรอบคอบ ก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้านุ่งผ้าเช็ดตัวเพียงผืนเดียว

บอกกับตัวเองว่าคืนนี้ถึงจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแสนสาหัวอย่างไร จะไม่ยอมหลับเป็นอันขาด ประมาทไม่ได้ทุกวินาที เพราะอาจมีอันตรายถึงชีวิตแล้วกลับมานั่งดื่มเบียร์ต่อ

ไม่นาน..หญิงสาวก็กลับออกมาจากห้องน้ำ ส่งยิ้มหวานให้อีก แล้วเดินไปล้มตัวลงนอนบนเตียงหลับตาพริ้ม จ่าหนุ่มกระดกเบียร์ในแก้วที่เหลือพรวดเดียว ด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน ลุกตามไปนอนซุกตัวเข้าผ้าห่มกอดหญิงสาวเอาดื้อๆ หล่อนถึงกับอุทาน

"อุ๊ย...อะไรกันคะจ๋า"

"ผมหนาวครับ คนสวย"

ไม่จูบเปล่า แต่ยังยื่นใบหน้าเข้าไปจูบ ที่พวงแก้มสูดดมฟอดใหญ่ หล่อนไม่หลบทั้งพลิกใบหน้ามาหาเขา จ่าหนุ่มจึงเปลี่ยนจากแก้มมาประกบจูบปาก สอดลิ้นเข้าไปในปากหอมหวาน ดูดลิ้นหล่อนรัดร้อยไว้ สาวสวยบดปากให้ตอบหนักหน่วง ส่งเสียงกระหึ่มในลำคอ เมื่อจ่าหนุ่มเลื่อนมือมาปลดปุ่มผ้าเช็ดตัวของหล่อนออกจากอก ขยำคลึงทรวงอกหยุ่นที่แข็งสู้มือจุดเพลิงสวาทให้โหมกระพือขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

จ่าแมนผ่านศึกสวาทมาอย่างโชกโชน เขารู้ว่าผู้หญิงทุกคนต้องโลมเล้าให้ตื่นตัวถึงจุดเสียวก่อน เกมส์รักจึงจะหวานชื่นเร้าอารมณ์ เขาถอนปากออกสลัดผ้าเช็ดตัวที่นุ่ง และถลกผ้าห่มออกในพ้นจากร่าง

ลุกขึ้นจ้ำแรกลำตัวใหญ่ของเขา เข้าไปในช่องขาเปลือยของหญิงสาว นั่งคุกเข่าบังคับให้หล่อนเปิดช่องขากว้าง เปิดเนินนูนความสาวโหนกอวบอวดสายตาร้อนแรงด้วยอารมณ์ปรารถนาคู่นั้นของเขาอย่างไม่มีทางเลี่ยง แล้วค่อยๆ ก้มหน้าลงไปซุกอยู่ตรงเนินสวาท พลิ้วปลายลิ้นลงละเลงคุ่มไตเกสรสาว ทำให้หล่อนสะดุ้งเฮือก เสียวซ่านไปทั่วเนิน







สวรรค์ ส่งเสียงครางอย่างวาบหวิว

"ว๊าย...จ๋าขา...ซี้ดด..."

หล่อนครางกระเส่า เมื่อเกสรรักถูกขบเม้มคลึงด้วยริมฝีปากดึงสะบัดน้อยๆ ก่อน ที่เขาจะปล่อยออก ลากลิ้นลงไปตามรอยผ่ากลีบที่เปิดกว้าง แล้วกลับไปคลึงยอดเกสรสาวด้วยริมฝีปากซ้ำแล้วซ้ำอีก มือเอื้อมขึ้นไปขยี้ยอดปลายปทุมถัน เพิ่มความกำหนัดให้หล่อนเป็นทวีคูณ สาวสวยนักสืบดิ้นผวาสั่นจิกขยุ้มผ้าปูที่นอนแน่น เสียวสะท้านแทบหายใจไม่ออกสูดปากซี้ดซ้าด ส่งเสียงร้องวิงวอน

"ซี้ด...พอเถอะค่ะจ๋าขา....ทรมานจังเลยอูยย...ซี้ด...พอแล้ว พอ"

นั่นแหละจ่าหนุ่มถึงได้รู้ว่า ถึงเวลาที่เขาต้องตักตวงความสุข จากเรือนร่างเปลือยของหญิงสาวเสียที เขาละหน้าขึ้นมาดูเนินอร่ามกลีบเนื้อเผยอช้ำที่เอิ้มฉ่ำไปด้วยหยาดหยดเมือกหล่อลื่นเจิ่ง

ลดมือจากทรวงอกลงมาประคองท่อนลำแข็งโด่จ่อจิ้มเข้าสู่ประตูสวรรค์ ที่เปิดอ้ายัดเยียดส่วนปลายยวบจมหายเข้าไปในช่องทางที่คับแน่นทีละนิด

"โอ๊ย...เจ็บค่ะจ่า...อู๊ย"

หล่อนสะดุ้งร้อง ผงกตัวขึ้นมองหน้าตาบูดเบี้ยว เมื่อรู้สึกถึงความใหญ่ยาวนั้นยังคงลื่นไหลเข้าไปเรื่อยๆ สร้างความเสียวแสบให้หล่อนขึ้นมาทุกขณะ เมื่อเขาฝังความกำยำเข้าไปจนสุดความยาวประกบแน่น หล่อนก็ขยับสะโพกบิดคลายความอึดอัด จึงเหมือนเป็นการยั่วยุให้เขาเคลื่อนไหวขยับความยาวขึ้นไปจนเกือบหลุด แกล้งทำให้หล่อนแอ่นเนินตาม แล้วกระทุ้งกลับเข้าไปอย่างหนักหน่วง รุนแรงขึ้นเป็นอันดับ จนร่างของหญิงสาวสั่นสะเทือนด้วยพลังกระแทกกระทั้นของคู่สวาทที่โหมเข้าใส่ไม่ยั้ง



"ซี๊ดด....เสียวเหลือเกิน....จ๋าขาซี๊ดด..อย่าหยุด อย่าหยุดนะคะ..วี๊ด"

หล่อนซี๊ดบอกอย่างหมดความอายจ๋าหนุ่มหาบทับตัวลงไปตามความยาว จูบปากที่ครวญครางบดขยี้ มือบีบขยำอกอวบ กระหน่ำความยาวดิ่มถ้ำสวาทไม่ยั้ง จนร่างงามของหญิงสาวเหยียดเกร็ง ดูดปากเขาโต้ตอบส่งเสียงงึมงำในลำคอ เนื้อตัวสั่นกระตุกเป็นห้วงๆ

และเมื่อเขากดท่อนลำเข้าช่องรักของหล่อน

เต็มเหนี่ยวรุนแรง หล่อนสะบัดหน้าเร่าจนปากหลุดจากการประกบ ส่งเสียงโหย ภายในช่องลับบีบรัดท่อนแกร่งของเขาเป็นจังหวะรับการกระตุกฉีดหยาดตัณหาของจ่าหนุ่มที่พวยพุ่งเข้าสู่ตัวหล่อนเป็นระยะ ทำให้เกิดความเสียววูบวาบ ไปทั้งเรือนกายอย่างท่วมท้น

มือที่กอดแผ่นหลังของจ่าหนุ่ม จิกเกร็งจนเล็บฝังเนื้อ เขาสะดุ้งเฮือกร้องคราง ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วร่างอย่างรวดเร็ว ดวงตาเบิกโพลงด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อรู้ซึ้งถึงอันตรายที่ได้รับ เขาลุกพรวดพราดหลุดจากอ้อมกอด เอื้อมมือคว้าคอหล่อนเพื่อบีบ

แต่...ไร้เรี่ยวแรงเสียแล้ว เมื่อยาพิษร้ายแรงจากปลายเล็บของสายสืบสาวอันตรายแล่นเข้าสู่หัวใจ จนความรู้สึกดับวูบ ฟุบร่างลงบนอกของหล่อนที่ชื้นรื้น ให้กับความสุข และความตาย ในช่วงเวลาเดียวกันบนเตียงนั้นเอง.....

....






AEscans











